

РЕШЕНИЕ

№ 27977

гр. София, 20.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 22.11.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Теодора Милева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **9615** по описа за **2024** година докладвано от съдия Наташа Николова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на П. М. Д., ЕГН [ЕГН], чрез адв. А., срещу Решение № 3438/23.07.2024 г., постановено по НАХД № 20241110203138 по описа за 2024 година на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 134-ти състав, с което е потвърден електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система серия К № 8527839/2023 г., издаден от СДВР, с който за извършено нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. и на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100,00 лева.

В касационната жалба се твърди, че решението е незаконосъобразно и необосновано, постановено при нарушение на материалния закон, съществено нарушение на съдопроизводствените правила и необоснованост, при непълнота на доказателствата и неправилна преценка на същите. Сочи се, че от събраните пред въззивната инстанция доказателства, не се установява по безспорен и категоричен начин, наличието на обективната страна на административното нарушение и авторството на деянието. Поддържа се, че СРС не е извършил анализ и преценка на събраните доказателства, не е изложил фактически и правни изводи. Прави се искане

обжалваното решение да бъде отменено.

В съдебно заседание касаторът, редовно призван, не се явява и не се представлява.

Ответникът по касация – редовно призван, се представлява от юрк. М., която оспорва подадената касационна жалба и моли същата да бъде оставена без уважение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от касатора адвокатско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура, прокурор К., изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд София – град, I-ви касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Софийски районен съд, въз основа на приложените писмени доказателства е установил от фактическа страна, че на 27.03.2023 г. в 19:22 часа, в [населено място], на бул. „Б. шосе до номер 326, с посока на движение от [улица]към Околовръстен път, при въведено ограничение на скоростта 50 км/ч. в населено място, с мобилна система за видеоконтрол АТСС с № MD 1193, позиционирана на пътното платно, била засечена скорост на движение на МПС — марка „Мазда”, модел „ЦХЗ с рег. [рег.номер на МПС] , 76 км./ч. (след отчитане на допустима грешка в полеви условия 3 %) при разрешена такава — 50 км./ч., т.е. превишение - 26 км./ч.

Лекият автомобил бил регистриран на „Райфайзен лизинг България“ ЕООД и ползван от Ю. С. А., която била посочен като ползвател и в СРМПС.

С оспореното решение СРС е потвърдил ЕФ серия К № 8527839/2023г., издаден от СДВР, с който на касатора за нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. и на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 ЗДвП. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 100,00 лева. Съдът е приел, че лекият автомобил бил регистриран на „Райфайзен лизинг България“ ЕООД и ползван от Ю. С. А., която била посочен като ползвател и в СРМПС. В собственооръчно попълнена декларация А. посочила, че на процесната дата автомобилът е бил във владението на жалбоподателя Д., като пред компетентните органи представила копие от СУМПС на същия. Касаторът е бил санкциониран на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП. в качеството му на ползвател на същия автомобил. Според изводите на СРС процесният електронен фиш е издаден при формално спазване на законовите изисквания и съдържа посочените в чл.189, ал. 4 ЗДвП. реквизити.

Съдът намира, че обжалваното решение на СРС, НО, 134 състав е валидно, допустимо и правилно, постановено при правилно приложение на материалния закон, правилно разпределение на доказателствената тежест и правилно формиране на правните изводи на съда в съответствие със съвкупна преценка на всички факти, обстоятелства и доказателства.

Административен съд – София град не установи при постановяване на решението, СРС да е допуснал съществени процесуални нарушения. Обжалваното решение е постановено след извършване на цялостна проверка за законосъобразност на издадения електронен фиш. Фактическата обстановка по делото е правилно

установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са писмени доказателства и веществени доказателствени средства, относими към всички факти, включени в предмета на доказване. Изводите за осъществяването на правно релевантните факти са направени след обективно, всестранно и пълно обсъждане на приобщения доказателствен материал в неговата съвкупност. В решението е обективирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата, като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата за това.

Съгласно общото правило на чл. 188, ал. 1 от ЗДвП., собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство, отговаря за извършеното с него нарушение. Собственикът се наказва с наказанието, предвидено за извършеното нарушение, ако не посочи на кого е предоставил моторното превозно средство.

Специалната разпоредба на чл.189, ал. 5 от ЗДвП конкретизира общото правило, като разписва по-строги правила за освобождаване на собственика от отговорност за извършени нарушения със собствения му автомобил. Законодателят поставя изискване собственикът да бъде заинтересован по отношение на автомобила си и да прояви активност да установи кой го е управлявал в този момент. Дори и да е предоставил ползването му на някой друг, той трябва да се свърже с него и да установи кой точно е извършил нарушението. Ако не може да направи това, собственикът трябва да понесе наказанието за извършеното нарушение. Така се постига генералната превенция на закона и собственикът на автомобила ще бъде приучен за в бъдеще да проявява заинтересованост по отношение на автомобила си. Затова в декларацията собственикът е длъжен да посочи данни за лицето, което е извършило нарушението, и да представи копие от неговото СУМПС. Двете изисквания са кумулативни. По този начин законодателят предотвратява възможността да се злоупотребява с посочването на лица, които са ползватели на автомобила на някакво основание за по-дълъг период от време. Допълнителна законова гаранция, че не се злоупотребява с данните на соченото в декларацията лице е предоставянето на копие от неговото СУМПС, което е личен документ съгласно чл. 1, ал. 4, т. 2 от Закона за българските лични документи. Фактът, че собственикът на автомобила разполага с копие от личен документ на лицето, на което вменява нарушението сочи извод, че той е проявил дължимата активност за установяване на нарушителя.

В случая, представеното копие от валидно СУМПС към датата на установеното нарушение, по силата на което Ю. С. А. в качеството на законен представител на собственика на превозното средство с рег. [рег.номер на МПС] , е предоставила безвъзмездно за ползване автомобила на П. М. Д., може да се счете за изпълнение на кумулативните предпоставки предвидени в ЗДвП. и съответно може да освободи собственика от административнонаказателна отговорност за установеното нарушение.

Следва да се посочи, във връзка с изложените в касационната жалба възражения, че именно с цел да бъде избегнато ангажиране отговорността на лизингодателя „Райфайзен Лизинг България“ ЕООД за нарушения, които са извършени от лизингополучателя или от физическо лице, на което ЮЛ- лизингополучател е предоставило фактическото управление на автомобила, лизингодателят в конкретния случай се е възползвал от предоставената правна възможност в свидетелството за регистрация на МПС изрично да бъде посочен лизингополучателя, ползвател на автомобила.

Обжалваното решение е постановено въз основа на събраните доказателства, като СРС е изпълнил задължението си, разглеждайки делото по същество, да установи с допустимите от закона процесуални способности, извършеното нарушение и обстоятелствата, при които е извършено, съответно законосъобразността на наложеното административно наказание. При субсидиарното прилагане на НПК, съдът е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, по който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по делото, при съблюдаване на процесуалните правила относно събирането, проверката и анализа на доказателствената съвкупност и не е допуснал процесуални нарушения. Решението е съобразено с материалния закон, процесуалните правила и е обосновано. При правилно изяснена фактическа обстановка, СРС е постановил правилен и законосъобразен съдебен акт, като изложените в същия аргументи не следва да бъдат приповтаряни.

Пред настоящата касационна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК, които да обуславят различна преценка на събраните по делото доказателства.

Предвид горното, обжалваното решение като правилно и законосъобразно следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на спора и своевременно предявената претенция, в полза на СДВР следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН, вр. чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК вр. с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София-град, I касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3438/23.07.2024 г., постановено по НАХД № 20241110203138 по описа за 2024 година на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение, 134-ти състав.

ОСЪЖДА П. М. Д., ЕГН: [ЕГН] да заплати на Столичната дирекция на вътрешните работи сумата 80 (осемдесет) лева, представляваща разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.